

POUL DISSING 2021

Tekst: Sanne Flyvbjerg
Billede: Søren Assenholt

Der er ikke ord for det
der rammer hjertet
ingen argumenter
for de sørgelige sange
og ingen andre ord for blues
end at gribe om hjertet
med sin hånd

så han ler i en tåre

Det er så stort på Sommervej
selv om det kun tæller ti tønder land
det bugner med rækker
af grønt og frugt
rabarber, kirsebær, jordbær
blomkål, gulerødder
og
farver, han ikke kan skelne

han ser verden i brun
i blå
i blues
og løber ud

mellem hvide huse på Sommervej
blind på farver
men lyttende i sjæl
og halve toners hele

Giv mig en sang, mor
som du synger med almindelig røst
syng mig en vise
om en savnet svale
og en lille kammerat, der må sige farvel
giv mig lykkelig køkkensmerte
mens far synger længsel i gartneriet
i høj tenor
Flyv, fugl, flyv over Furesøens vove

så er livet stort på Sommervej
og blandet af alt det komplementære
syltet med grønne og røde
bær, han plukker
både sure og søde
ude på skud
for jordbær er alle nuancer af brun

og glæden den er himmelblå
og himlen er blues
over den hvide mostfabrik
hører du den dejlige musik
når skovlene griber i bunken af æbler
og æblerne løftes op med båndet
ind i fabrikken
hvor de falder ned i et kar
hvor de raspes
og moses og
han tapper saften
og kapsler flasker og
sænker mosten ned i det varme vand

Tag så kødet fra æblerne
og læg det til grisene
giv dem
lidt sødt, før de slagtes til jul
og også de bliver grebet som kød
der løftes og
raspes og moses
og tappes

og giv mig en hest, mor
ikke en i marcipan
men en virkelighed, vi kan ride på sammen

han holder grisen i halen
mens den ligger og dør
på brædderne over baljen
far slagter grisen
og mor henter blodet i spande
presser kødet til pølser
og ælter finker
mens radion spiller
og hun synger
Lille kammerat, jeg må afsted
og hjertet er blå til jul

Sikken stor ballade
på Sommervej, det vrirmler
med røvere og soldater
de finder kilder i skoven
og sender skibe af sted
ud på Furesøens vove
mens tøjet koger
tomater bliver røde og
vognen kører ud på marken

og så starter spillet
på stuens klaver
på sæbekassetrommer
med bækkener af kagelæg
han spiller sommer til vinter
på sin drømmeviolin
han spiller
jazz på kornet
men slår tænderne ud
ned mod isen på gadekæret
så mundstykket flytter sig længere ud
jo
mundstykket skubber sig ud af munden
så stemmen selv må være messingblæser
der synger om splittet natur
en håbefuld trubadur

Det er opvask og død, mor
det er livet, der presses
ind i hans stemme med sjæl, jo
og standhaftighedens brune
de kan slås, hvis de vil
mens de hader og elsker
når han synger sine sørgelige sange
når han griber og løfter
rasper og moser
når han tapper
med krængende
skælvende lyd
det er alt det afskyeligt smukke
det er lyden fra alt det blå
og farverne, han ikke behøver at skelne

så han ler i en tåre

uden argumenter
for de sørgelige sange
og uden andre ord for blues
end at gribe sine strenge
og spille solen op
bag Sommervej.